

Common skin problems and pitfall in drug allergy

ที่พบบ่อยคือ

1. โรคภูมิแพ้ผิวหนัง (atopic dermatitis) ในเด็กพบได้บ่อยประมาณร้อยละ 3-5 พวกนี้จะเป็นโรคผิวหนังที่มีอาการคันคะเยอทั่วทั้งตัว มักมีประวัติทางพันธุกรรมคือ

พบประวัติภูมิแพ้ในครอบครัว เช่น พ่อแม่ มีประวัติแพ้อากาศ หอบหืด ลมพิษ หรือน้ำมูกไหล โดยพบได้ใน 3 ช่วงอายุ คือช่วงวัยทารก วัยเด็ก และวัยผู้ใหญ่ โดยทั้งหมดจะมีลักษณะสำคัญคือ มีอาการคันของผิวหนังอย่างมาก เด็กจะมีความเครียด

ลักษณะของผื่นคันจะพบบริเวณแก้ม แขนขา และข้อพับ (ช่วงวัยเด็ก) ซึ่งการดูแลรักษาผิวหนังในโรคนี้มีความสำคัญมากโดยไม่ควรอาบน้ำร้อนจัดและพอกสมุนไพร การเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศเช่น หนาว ร้อน และเหงื่อ จะทำให้โรคนี้กำเริบและเกิดอาการคันได้อย่างมาก ขณะเดียวกันไม่ควรใส่เสื้อผ้าหนาๆ พยายามหลีกเลี่ยงขนสัตว์ นุ่น ฝุ่นละออง สารเคมี สารระเหยทุกชนิด ระวังการใช้เครื่องสำอางค์ชนิดต่างๆ เพราะจะทำให้แพ้ ระคายเคือง เกิดการติดเชื้อได้ง่าย

นอกจากนี้ยังมีข้อแนะนำสังเกตปฏิกิริยา คือ ในเด็กกลุ่มนี้มักมีผื่นแพ้ เกิดอาการแพ้ได้ง่าย ยกตัวอย่างเช่น แพ้พิษแมลง ยุง มากกว่าเด็กปกติ ถ้าลูกของคุณมีอาการต่างๆ เหล่านี้ ควรพามาพบแพทย์ เพราะเป็นโรคเรื้อรัง นอกจากต้องให้ยารักษาเป็นเวลานานแล้วแพทย์จะได้ให้คำแนะนำถึงวิธีหลีกเลี่ยงไม่ให้ผิวของลูกเกิดผื่นหรือผื่นเห่อได้ง่ายนะครับ และอย่าเพิ่งหมดกำลังใจ เพราะโรคนี้พบว่าร้อยละ 70-80 จะมีอาการดีขึ้นเป็นลำดับ และอาจจะหายได้เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่

การรักษา ต้องพยายามรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจของเด็กด้วย อย่าให้เด็กเครียด เพราะว่าโรคผิวหนังอาจจะกำเริบกลับมาได้ แพทย์ต้องอธิบายให้พ่อแม่ของผู้ป่วยเข้าใจว่าโรคนี้ไม่ใช่โรคร้ายแรงถึงแก่ชีวิต อาการโรคผิวหนังจะดีขึ้นถ้ารู้จักป้องกัน เข้าใจ และควรหลีกเลี่ยงปัจจัยต่างๆที่ทำให้โรคผิวหนังกำเริบ และควรอธิบายว่าโรคนี้เมื่อเข้าสู่ผู้ใหญ่ ซึ่งเด็กเริ่มรู้จักเข้าใจและสามารถป้องกันตัวเองมากขึ้น อาการของโรคจะดีขึ้น และถ้ามีปัญหาควรปรึกษาแพทย์ผิวหนังจะดีกว่าครับ

2. ผื่นแพ้ผ้าอ้อม เป็นผื่นแดงที่เกิดตามขาหนีบ และก้น บริเวณที่สัมผัสกับผ้าอ้อม ภาษาอังกฤษ

เรียกว่า diaper dermatitis พบบ่อยในวัยทารกที่ต้องนุ่งผ้าอ้อม

สาเหตุ เกิดจากการแพ้ระคายเคืองบริเวณที่สัมผัสผ้าอ้อมเป็นเวลานาน และมีการติดเชื้อราแคนดิดาติดตามมาได้ง่าย ส่วนใหญ่จะเป็นบริเวณขาอ่อนด้านใน อวัยวะเพศ ก้น ท้อง ท้องด้านล่าง คันขา ผื่นพวกนี้อาจเกิดจากสารเคมี เช่น สบู่ ผงซักฟอกที่ตกค้างอยู่ ร่วมกับความร้อน ความชื้น เหงื่อ และการติดเชื้อรา

วิธีป้องกัน คือ หมั่นเปลี่ยนผ้าอ้อม รักษาความสะอาด เร่งขจัดเศษอุจจาระ ปัสสาวะที่หมักหมมค้างค้ำอยู่ เนื่องจากเด็กจะอุจจาระปัสสาวะตลอดเวลา โดยเฉพาะในเด็กเล็กๆ ควรเลือกใช้ผ้าอ้อมที่มีเนื้อนิ่ม ไม่ควร

เลือกใช้ผ้าอ้อมที่ทำจากยางและพลาสติก การดูแลรักษาบริเวณที่เป็นผื่นคือ ควรทำความสะอาด เป่าลมให้แห้ง บางครั้งเวลาอยู่บ้านอาจไม่ต้องใส่ผ้าอ้อมก็ได้ โดยปล่อยให้เด็กมีผิวโล่ง บางครั้งอาจต้องทายาสตีรอยด์ ยาน้ำเชื้อรา ยาน้ำแบคทีเรียตามความเหมาะสม

ผื่นแพ้ผ้าอ้อมดังกล่าวจะหายไปเมื่ออายุเกิน 10 เดือน ดังนั้น พ่อแม่อย่าลืมเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ลูกน้อยของท่าน นะครับ จะได้ปราศจากภาวะดังกล่าวนี้

3. ผด เป็นปัญหาผิวหนังในเด็กที่พบบ่อย เกิดจากการอักเสบของต่อมเหงื่อ เนื่องจากท่อต่อมเหงื่อมีการอุดตัน ทำให้เบคทีเรียบริเวณนั้นเจริญเติบโตเร็ว และมีการอักเสบตามมา สามารถพบได้ทุกเพศทุกวัย แต่พบได้บ่อยในเด็กแรกเกิด 2-3 สัปดาห์แรก มีลักษณะเป็นตุ่มน้ำใสเล็กๆร่วมกับอาการคัน มักพบตามซอก และรอยพับของร่างกาย

การดูแล-รักษา-ป้องกัน ทำได้ดังนี้

- หลีกเลี่ยงอากาศร้อนและชื้น
- อย่าใส่เสื้อผ้าหนาเกินไป ควรใส่เสื้อผ้าที่โปร่งบาง เพราะเสื้อผ้าที่หนาๆจะเสียดสีทำให้เกิดผดมากขึ้น
- ควรจะอยู่ในห้องปรับอากาศ ซึ่งจะสามารถลดการเกิดผดได้อย่างมาก
- ควรอาบน้ำให้เด็กบ่อยๆ โยสบ้างผู่่น และทายาแก้คัน หลังจากทายา อาการดังกล่าวจะหายไปภายใน 1 สัปดาห์ บางรายที่เป็นมากแพทย์อาจจะให้ยาทาในกลุ่มสตีรอยด์ที่มีฤทธิ์อ่อนๆ

แต่ผมขอเน้นว่าอย่าได้ซื้อยาทาสตีรอยด์ใช้เอง เพราะถ้าใช้ไม่ถูกชนิด นอกจากผื่นจะไม่หายแล้ว ยังมีผลข้างเคียงตามมามากมาย อาทิ ทำให้ผิวหนังบางลง หลอดเลือดฝอยที่ผิวหนังขยายตัวขึ้น เกิดขนอ่อนๆ เกิดสิว คางขาว ที่สำคัญในการใช้นี้กับเด็กถ้าใช้ในปริมาณที่มากๆ นานๆ และใช้ชนิดที่มี

ความแรงสูง ด้วยจะถูกดูดซึมเข้าสู่กระแสเลือดไปกดฮอร์โมนที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโต มีผลทำให้ลูกน้อยตัวเตี้ยกว่าที่ควรจะเป็น

นอกจากนี้คุณพ่อคุณแม่ควรจะต้องมีความรู้เรื่องโรคไข่ออกผื่นหรือโรคในกลุ่มที่เราเรียกว่า 'สำไข่' ซึ่งมีหลายร้อยหลายพันชนิด ที่รู้จักกันดี คือ โรคหัด หัดเยอรมัน เนื่องจากมีลักษณะผื่นเป็นเม็ดเล็กๆ สีแดงคล้ายผด แต่การกระจายของผื่นแตกต่างกัน สำไข่จะพบทั่วไปบริเวณใบหน้า ลำตัว แขน ขา และที่สำคัญมากคือมีอาการของการติดเชื้อนมาก่อน เช่น ไอ จาม น้ำมูกไหล อุจจาระร่วง เป็นต้น

4. หูดข้าวสุก เป็น โรคติดเชื้อไวรัสของผิวหนังจากพ็อกซ์ไวรัส พบได้ทุกอายุ แต่มักพบในเด็ก ติดต่อกันโดยสัมผัสกับผู้ที่เป็น หรือโดยการใส่สระว่ายน้ำร่วมกัน

ลักษณะตุ่มจะมีสีผิวออกเหลือง ผิวเรียบ เป็นมันคล้ายไข่มุก เมื่อกดออกจะได้ลักษณะเหมือนข้าวสุก มักพบตามใบหน้า ลำตัว แขน ขา เยื่อหูลิ้น กระพุ้งแก้ม เมื่อนิ้วมือไปเกาตุ่มหูดจะแตกออกทำให้เชื้อไวรัสแพร่กระจายไปตามรอยเกาได้ หูดข้าวสุกจะไม่เจ็บปวด อาจหายเองภายใน 6-9 เดือนแม้ไม่ได้รับการรักษา การรักษา อาจใช้ไนโตรเจนเหลวจี้ตามตุ่ม โดยใช้เข็มเจาะแล้วใช้เครื่องกดสีกัดออก แล้วทาด้วยฟีนอล (phenol) , โพลีโพลีลิน (Podophylline) หรือซิลเวอร์ไนเตรต (silver nitrate) หรืออาจรักษาโดยจี้ด้วยไฟฟ้า

หรือใช้กรดไตรคลออะซิดิก ซึ่งในเด็กอาจต้องเลือกวิธีที่ไม่ทำให้เด็กเจ็บตัวหรืออาจจะปล่อยทิ้งไว้เพราะ
หายได้เอง เว้นแต่ในกรณีที่เกิดเป็นมาก อาจต้องทำการรักษาโดยวิธีที่เหมาะสมวิธีใดวิธีหนึ่ง

5. หูด เกิดโดยการสัมผัสกับเชื้อไวรัส ทั้งทางตรงและทางอ้อม เชื้อเข้าสู่ร่างกาย ภาพที่ 18 แสดง
ลักษณะของหูดในเด็ก ภาพที่ 19 แสดงแผลพุพอง
ตามรอยขีดข่วน หูดที่เกิดขึ้นใหม่จะพบเชื้อมากกว่าหูดที่เกิดขึ้นนาน หูดที่เท่าจะมีเชื้อไวรัสเป็นจำนวนมาก
ตรงข้ามกับหูดที่อวัยวะเพศซึ่งจะมีเชื้อไวรัสน้อยกว่า สำหรับหูดอาจหายเองได้ โดยพบว่า 2 ใน 3 จะหายเอง
ภายใน 2 ปี แต่ขณะเดียวกันอาจมีหูดใหม่เกิดขึ้น

การรักษา คือ การทำลายเซลล์ที่ติดเชื้อไวรัส ซึ่งต้องดูให้เหมาะสมด้วยเพราะว่าเด็กอาจไม่ร่วมมือ อาจใช้วิธี
จี้ด้วยความเย็นโดยใช้ไนโตรเจนเหลว การใช้ยาทาชนิดต่างๆ เช่น กรดซาลิไซลิก 40% กรดวิตามินเอ การ
ผ่าตัด การจี้ไฟฟ้า หรือการจี้ด้วยเลเซอร์ ซึ่งแพทย์ควรต้องพิจารณาเป็นรายๆ ไปว่าวิธีการไหนจะเป็นวิธีที่
เหมาะสมสำหรับเด็กในการกำจัดหูดให้หมดไป

6. แผลพุพอง เป็นการติดเชื้อแบคทีเรียที่ชื่อสเตรปโตค็อกคัส และสแตฟีโลค็อกคัส มักพบในเด็กวัย
เรียนซึ่งไม่ค่อยดูแลรักษาความสะอาด เชื้อแบคทีเรียจะเข้าตามรอยขีดข่วนซึ่งจะเกิดคุ่มหนองหรือคุ่มน้ำใส
ตามมา และในที่สุดจะเกิดแตกเป็นแผลพุพองขึ้น คุ่มหนองจะแตกง่าย ทำให้บริเวณนั้นแฉะไปด้วยน้ำเหลือง
ค่อมน้ำเหลืองใกล้เคียงอาจโตได้

บางรายอาจมีการติดเชื้อของต่อมขุมขน มีการอักเสบจนเกิดเป็นฝี ซึ่งทั้งหมดเกิดจากความสกปรก เกาจน
เกิดการติดเชื้อ เมื่อหายแล้วอาจทำให้เกิดแผลเป็น ขนเป็นจุดดำๆ คางขาว ทำให้ลูกรักของท่านมีขา
กระดากกระด้าง ซึ่งเรียกว่าขาตาย บางรายโชคร้ายอาจจะเกิดโรคไตอักเสบในหลายปีต่อมาได้

สาเหตุที่พบบ่อยในพวกแผลพุพองคือ การถูกขูดหรือแมลงกัดต่อย เมื่อผิวหนังคันเด็กจะเกา จึงเปิด
โอกาสให้เชื้อแบคทีเรียดังกล่าว ซึ่งมีอยู่บนผิวหนังจำนวนมาก
เข้าสู่ผิวหนัง เกิดการอักเสบติดเชื้อขึ้น

การรักษา

คุณพ่อคุณแม่ควรพาลูกไปพบแพทย์ เพราะแพทย์จะได้ให้ยาปฏิชีวนะเพื่อฆ่าเชื้อแบคทีเรีย อาจจะเป็น
ชนิดทาหรือรับประทาน หรือทั้งสองอย่าง ขึ้นอยู่กับความรุนแรงของโรค โดยทั่วไปในปัจจุบันแนะนำให้ยา
ปฏิชีวนะแบบรับประทานนาน 10 วันเพื่อป้องกันภาวะแทรกซ้อน โรคไตอักเสบตามหลังการติดเชื้อ

บริเวณที่เป็นแผลพุพองอาจจะฟอกทำความสะอาด และลดจำนวนเชื้อโรคด้วยสบู่ที่ผสมตัวยา แต่ไม่ควร
ใช้ฟรา่พร้อมกับผิวหนังที่ปกติ เนื่องจากในภาวะปกติอาจไม่จำเป็นต้องใช้สบู่ฟอกผิวผสมตัวยาเพื่อลดจัน
วนเชื้อแบคทีเรีย และเป็นการทำความสะอาดผิว ซึ่งก็เพียงพอแล้วสำหรับการป้องกันไม่ให้ลูกติดเชื้อนี้ คุณ
พ่อคุณแม่ควรอาบน้ำและฟอกสบู่ให้ลูกวันละ 2 ครั้ง และตัดเล็บให้สั้น เพื่อเวลาลูกเกาแล้วผิวหนังจะไม่
ถลอก และไม่เป็นแหล่งเก็บเชื้อโรค และควรระวังอย่าให้แมลงหรือยุงกัดลูก

7. โรคลมพิษ เป็นโรคที่พบได้บ่อยในผู้ใหญ่ แต่ในเด็กก็พบได้ไม่น้อย คุณพ่อคุณแม่บางท่านอาจจะ มีประสบการณ์เคยเป็นมาก่อน เพราะพบว่าในคนทั่วไปจำนวน 5 คน จะมี 1 คนที่เคยเป็นลมพิษ ลักษณะ ลมพิษจะเป็นผื่นแดง คัน ต่อมาจะบวมขึ้น

สาเหตุของลมพิษมีมากมาย ที่พบบ่อยๆ มักจะเป็นจากการแพ้อาหารทั้งชนิด IgE และ IgG หรือยา แพ้ความร้อนหรือเวลาที่มีไข้ การเล่นกีฬาที่มีเหงื่อออก ก็สามารถทำให้ลมพิษกำเริบขึ้นได้ กรณีหลังนี้บางคนคิดว่าอาจ แพ้เหงื่อตัวเอง แต่จริงๆแล้วสาเหตุเป็นจากความร้อนภายในร่างกายที่เพิ่มขึ้น ซึ่งผู้ป่วยที่เป็นจากสาเหตุนี้ มักจะมีผื่นลมพิษเป็นๆหายๆ และอาจจะเป็นเรื้อรัง เพราะเราแก้ที่ต้นเหตุยาก คือจะทำให้อุณหภูมิในร่างกาย ไม่สูงขึ้นคงจะทำได้ยาก แต่ก็คงต้องพยายาม สำหรับรายซึ่งทราบว่าเกิดจากการแพ้อาหารหรือยา ถ้า หลีกเลี่ยงได้ก็จะหายขาด

การรักษาในขณะที่มีอาการ ขอแนะนำให้ทาเวลาไม่คัน และรับประทานยาต้านฮิสตามีน เพื่อลดอาการคัน ยา ที่ใช้ได้อย่างปลอดภัยคือ คลอเฟนิรามีน หรือไฮดร็อกซีซีน ซึ่งแพทย์ผิวหนังนิยมใช้กัน แต่เมื่อรับประทาน ยานี้อาจจะทำให้ง่วงนอน ถ้าเป็นไปได้ควรหลีกเลี่ยงไปใช้ยากลุ่มอื่นที่ไม่มีหรือมีผลข้างเคียงน้อยลง จาก ประสบการณ์พบว่าในเด็กเล็กซึ่งได้รับยานี้มักไม่ค่อยง่วง ยังคงเห็นวิ่งเล่นสนุกสนานและชนเหมือนเดิม

8. โรคกลากน้ำนม (Pityriasis alba) พบบ่อยในเด็ก สาเหตุยังไม่ทราบแน่ชัด ลักษณะคือเป็นรอยด่าง เหมือนเหรียญขนาดเล็ก วงเดียวหรือหลายวง สีของรอยด่างจะจางกว่าบริเวณใกล้เคียง มีขุยละเอียด ไม่เจ็บ ไม่คัน ไม่ชา มักเป็นที่หน้าผาก โหนกแก้ม รอบดวงตา รอบปาก ลาคอ ลาดำ หลัง แขน ขา การป้องกันได้แก่ ใช้ยากันแดดทุกครั้งเมื่อต้องถูกแสงแดด

9. ผื่นสะเก็ดเงินแบบหยดน้ำ (Guttate psoriasis) คือผื่นสะเก็ดเงินขนาดเล็กที่กระจายทั่วขนาดเส้น ผ่านศูนย์กลางตั้งแต่ 0.5-1 เซนติเมตร ผื่นเกิดแบบเฉียบพลันกระจายทั่วลำตัว บริเวณที่พบบ่อยคือบริเวณ แขนขาและลำตัว มีอาการคันร่วมด้วย

สาเหตุ มักพบหลังการติดเชื้อในระบบทางเดินหายใจส่วนบน โดยเฉพาะจากเชื้อแบคทีเรีย สเตรปโตค็อกคัส (Streptococcus) 2-3 สัปดาห์

การรักษา โดยทั่วไปโรคสามารถหายได้เองในเวลา 12-16 สัปดาห์ โดยไม่ต้องใช้ยา เพียงทาผิวให้ชุ่มชื้นด้วย การทามอยส์เจอร์ไรเซอร์ก็เพียงพอ แต่ในบางกรณีแพทย์โรคผิวหนังอาจพิจารณาให้ยาทาเป็นรายๆ ไป ร่วมกับการให้ยาปฏิชีวนะเพื่อรักษาการติดเชื้อ ส่วนการรักษาด้วยรังสีอัลตราไวโอเล็ตได้ผลดี แต่ก็มี ความเสี่ยงเรื่องมะเร็งผิวหนังได้

การดูแล ผู้ปกครองควรดูแลผิวของบุตรหลานที่เป็นโรค โดยการทายา และทำให้ผิวชุ่มชื้นดังกล่าว รวมทั้ง ดูแลไม่ให้ไปแกะเกาบริเวณรอยโรคเพราะอาจทำให้เกิดการกำเริบของผื่นได้

จะเห็นได้ว่าการดูแลผิวในเด็กไม่ใช่เรื่องยากลำบาก หากพ่อแม่ให้ความสนใจก็สามารถที่จะทำให้ลูกน้อยมี สุขภาพผิวพรรณที่ดีได้ โดยมีหลักปฏิบัติง่ายๆดังนี้

ควรให้เด็กหลีกเลี่ยงแสงแดด โดยใช้ยากันแดดเพื่อป้องกันรังสีอัลตราไวโอเล็ต ซึ่งแสงชนิดนี้มีผลต่อผิว ของเด็ก มีผู้ค้นพบว่าผลิตภัณฑ์กันแดดสามารถดูแลป้องกันผิวพรรณของเด็ก โดยจะป้องกันรอยเหี่ยวย่น

และป้องกันมะเร็งผิวหนัง โดยที่ไม่ต้องรอให้เด็กโต เวลาจะลงเล่นน้ำควรทายากันแดดอย่างน้อย30นาที ก่อนออกแดด และอาจต้องทายาซ้ำ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ต้องทราบคือไม่มียากันแดดชนิดใดป้องกัน แสงแดดได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ดังนั้นควรจำกัดระยะเวลาการเล่นกลางแจ้งไม่ให้ยาวนานมากเกินไป พ่อแม่และ ท่านผู้อ่านควรมีความรู้เกี่ยวกับอันตรายจากแสงแดด สอนให้เด็กเข้าใจถึงผลเสียของแสงแดด ป้องกันและ ปกป้องผิวของลูกน้อยจากแสงแดด

การพยาบาลผู้ป่วยเด็กโรกระบบทางเดินหายใจ

การรักษาด้วยออกซิเจนและการดูแลผู้ได้รับออกซิเจน

ออกซิเจน (Oxygen)

- เป็นก๊าซที่จำเป็นในการเกิดเมตาบอลิซึมของสารอาหารและสร้างพลังงาน
- มีกลไกควบคุมระดับออกซิเจนในเลือดจากระบบประสาทส่วนกลาง ระบบประสาทอัตโนมัติ และระบบ สารเคมีในเลือด

การตัดสินใจให้ผู้ป่วยได้รับออกซิเจน

- ค่า PaO₂ ต่ำกว่า 55 มม.ปรอทหรือวัด SaO₂ ได้ต่ำกว่า 90 % เมื่อหายใจ room air
- มีอาการ/อาการแสดงของ hypoxia และ/หรือ hypoxemia

การให้ออกซิเจนบริสุทธิ์จะทำให้ในขนาดต่ำที่สุดที่จะแก้ไขภาวะเลือดพร่องออกซิเจนได้ คือ ให้ค่า PaO₂ ประมาณ 60 มม.ปรอท หรือวัด SaO₂ ได้มากกว่า 90 % เมื่อหมดความจำเป็นควรหยุดการรักษาเพื่อ ป้องกันการเกิดภาวะออกซิเจนเป็นพิษ (Oxygen toxicity) โดยเฉพาะออกซิเจนที่มีความเข้มข้นสูงกว่า 60% อาจทำให้เกิด oxygen free radical ทำลายเนื้อเยื่อปอดและเซลล์เยื่อหุ้มหลอดลม ทำให้เยื่อหุ้มหลอดลมมีการ อักเสบและมีการแลกเปลี่ยนก๊าซลดลง ในเด็กทารกอาจเกิดอันตรายต่อตา (Retrolental fibroplasia)

อุปกรณ์การให้ออกซิเจน

1.ระบบการให้ออกซิเจน

1.1 Low flow system

ผู้ป่วยจะได้รับออกซิเจนเพียงบางส่วน และได้จากการหายใจเอาออกซิเจนในบรรยากาศไป

ผสม ได้แก่ Oxygen cannula , Simple face mask , Partial rebreathing mask

1.2 High flow system

ผู้ป่วยจะได้รับออกซิเจนทั้งหมดจากอุปกรณ์โดยไม่ต้องดึงอากาศไปผสม ความเข้มข้นของออกซิเจน

กำหนดได้จากอุปกรณ์ ได้แก่ Venturi mask, Croupette tent , Oxygen box or Hood , Oxygen T- piece.

Tracheostomy collar

2.ระบบให้ความชื้น (Humidification) เป็นตัวกำหนดขนาดให้ความชื้น ใช้น้ำกลั่นปราศจากเชื้อเติมในขวด

การรักษาด้วยออกซิเจนเป็นการแก้ไขภาวะเลือดพร่องออกซิเจนของร่างกาย เพื่อเพิ่มระดับออกซิเจน ในเลือดเพื่อมิให้เซลล์และอวัยวะสำคัญถูกทำลาย การให้ออกซิเจนจึงควรให้ในระดับต่ำที่สุดที่จะเพียง